బంధువులు

కౌశెట్టి కేశవరావు

మురళీ ఎలక్ట్రానిక్స్ ముందు కారొకటి వచ్చి ఆగింది.

“ఎవరిదిరా యీ కారు? కొత్తగా వున్నట్టుందే?” అనడిగాను.

నాకు ఈ షాపు అధిపతి మురళీ ఫ్రెండు. సాయంత్రాల పూట స్కూలు అయిపోయినాక అక్కడ కూచుని కాలక్షేపం చేస్తుంటాను. పైగా నాకూ రేడియో రిపేరింగ్‌లో కాస్త అభిరుచి వుంది. అక్కడ కూచొని, మా మురళీ రేడియోలు రిపేరు చేస్తోంటే గమనిస్తుంటాను.

కారులోంచి ఎవరో ఒక పెద్దమనిషి దిగాడు. చాలా హుందాగా వున్నాడు. అతడి వెనకే మరో కుర్రాడు పెద్ద పాతకాలం నాటి రేడియోను పట్టుకు దిగాడు.

“కొత్త డాక్టరుగా రున్నట్టుందిగా!” అన్నాడు మురళీ

వూరిలోని ప్రభుత్వ ఆసుపత్రికి కొత్త డాక్టరుగారొచ్చారని విన్నానుకానీ, ఆయన్నింతవరకూ చూడలేదు.

కుర్రాడితో రేడియో మోయించుకుంటూ డాక్టరుగారు షాపు దగ్గిరికి వచ్చి, ముందు కుర్చీమీద కూర్చున్న నన్ను చూసి “మురళి అంటే ఎవరండి?” అని అడిగాడు.

“వారే!!” నవ్వుతూ స్నేహితుణ్ణి చూపాను.

ఆయన అటువేపు తిరిగి “నమస్కారం మీరేనా మురళి?” అనడిగాడు. మా వాడు నవ్వుతూ “అవును! నేనే, రండి! మీరు..” అని ఆసక్తిగా అడిగాడు లేచినిలబడుతూ.

“నా పేరు సుధాకరరావు. డాక్టర్ని. కొత్తగా ఈ వూరికి బదిలీ చేసారు. వచ్చిన దగ్గర్నుంచీ మిమ్మల్ని కలుసుకుందామనే అనుకుంటున్నాను. తీరలేదు!” అన్నాడు. ఇంతలో కుర్రాడొచ్చి, రేడియోను షాపు ముందున్న పెద్ద బల్లమీద వుంచాడు.

“కూర్చోండి!” అని ఆసనం చూపించాడు మురళి. డాక్టరుగారు కూర్చున్నారు. “మీకు సోమేశ్వరరావుగారు తెలుసా?” అనడిగాడు డాక్టరు మురళిని.

మురళి రేడియో వంకే చూస్తూ “ఏ సోమేశ్వరరావుగారూ?” అనడిగాడు. “అదే చీరాల ఆయనది. ఆయన కొడుకు రామనారాయణ హైదరాబాదులో ఇంజనీరుగా వున్నాడు” అన్నాడాయన.

మురళి ఏదో గుర్తుకు తెచ్చుకుంటున్నట్టు “ఓహో! ఆయనా! ఆయన నాకు మామగారు కావాలి లెండి! ఏమిటీ విషయం?” అన్నాడు.

“ఆహా! ఆయన నాకూ బంధువవుతాడు లేండి. మా మరదలు మామగారికి పెద్దన్న ఆయన! మేమిపూరు వస్తుంటేనూ, మీరిక్కడ వున్నట్టు మా మరదలు చెప్పింది. వాళ్ళు బెజవాడలో వున్నారు లెండి. అప్పట్నుంచి మిమ్మల్ని కలుసుకోమని మా ఆవిడ చెపుతూనే వుంది. కానీ తీరలేదు. ఇప్పటికి ఆ అవకాశం కలిసి వచ్చింది” అన్నాడు డాక్టరు.

“సంతోషం” అన్నాడు మురళి. కుర్రాణ్ణి కేకేసి కాఫీలు పట్రమ్మని చెప్పాడు. వాడు కాఫీలు తెచ్చేంతలో,

“ఏమిటి! బంధువులని పేరేగానీ ఎప్పుడో గానీ చూసుకోవడం అవదు. వస్తూ పోతూ వుంటేనేగదా బాంధవ్యం!” అన్నాడు మురళి.

“అంతేమరి! ఏదో ఈ వుద్యోగంలో పడి నేను వూళ్ళు తిరుగుతుంటాను మీరు మీ వ్యాపార ధర్మంలోపడి ఈ వూరు కదలరు! మరెక్కడ బాంధవ్యం? ఏదో కాకతాళీయంగా యిలా కలిస్తే తప్ప...” అన్నాడు డాక్టరు.

ఇంతలో కాఫీలు వచ్చాయి. మురళి కాఫీలు అందరికీ యిచ్చాడు. యిదుగో వీడు మా కుర్రాడు. ఇంటర్ పాసయ్యాడు. డిగ్రీలో చేర్చాలి. వీడేమో హైదరాబాద్‌లో

చదువుతానంటున్నాడు. నేను విశాఖపట్నంలో చదివిద్దామనుకుంటున్నాను. అక్కడ మా పెత్తల్లిగారబ్బాయి పోర్టులో పనిచేస్తున్నాడు లెండి. అక్కడవుంటే మనవాళ్ల అజమాయిషీ వుంటుంది కాబట్టి వీడి గురించి నాకేదిగులూ వుండదు. యీ కాలం పిల్లలు, కొత్త వూళ్లోవుండి, అదుపూ ఆపూ లేక చెడు సావాసాల్లోపడి నిమిషాల్లో పాడైపోతారు. ఆనక మన చేతికి దొరకరు. అంతదాకా రానివ్వామంటే అది మనతప్పే అవుతుంది!'' అన్నాడాయన.

''అంతేలెండి!'' అన్నాడు మురళి. ''మనం జాగ్రత్త పడకపోతే మన చెయ్యి జారి పోతారు! ఇంతకీ ఇల్లెక్కడ తీశారు?''

''క్వార్టర్సున్నాయిగా!'' అన్నాడాయన.

''అక్కడ మీకు సౌకర్యంగావుందా?'' మురళి అడిగాడు.

''ఆఁ హా! లక్షణంగావుంది!'' అన్నాడు.

కాసేపు ఎవరూ మాట్లాడలేదు. తర్వాత డాక్టరుగారు గొంతు సర్దుకొని ''చూడండి! యీ రేడియో పాడడంలేదు. వినుకొండలో వున్నప్పుడు బాగానేవుండేది. యిక్కడికి వచ్చాక ఏమయిందో ఏమో, పలకడం లేదు. కాస్త చూడండి!'' అన్నాడు డాక్టరు.

మురళి రేడియోని ప్లగ్‌కి కనెక్ట్‌చేసి, ట్యూనర్‌ని అటు యిటూ తిప్పుతూ ''యిది చాలా ఓల్డ్ మోడల్. వాల్వ్ రేడియోలు యిప్పుడెవరూ వాడడంలేదు. దీనిని ట్రాన్సిస్టరైజ్ చేయించుకోరాదూ? లేకుంటే కొత్తది కొనుక్కోరాదూ?'' అన్నాడు.

డాక్టరుగారు నవ్వుతూ, ''నిజమే! కానీ ఇది ఒరిజినల్ హాలెండ్ రేడియో. సోమేశ్వరరావుగారున్నారు చూశారూ, వాళ్ల చినాన్న కొడుకు కాలం నాటిది. ఆయన ద్వారా యిదిమాకు గిఫ్ట్‌గా వచ్చింది. అందుకే యిదంటే మాకు అంత మోజు! దీన్ని మార్చడం యిష్టం లేదు!'' అన్నాడు డాక్టరు.

రేడియోను విప్పి బయట పెట్టాడు మురళి. స్పీకరునుండి కనక్షన్ తీసివేసి తనకు మాత్రం వినబడేటట్టు హెడ్‌ఫోన్స్‌కి కనెక్టు చేసాడు. ''నిస్సందేహంగా యిది రేడియోనే!... వద్దులెండి! దీన్ని మార్చడం అంత మంచిది కూడా కాదు. ఇలాటి

బంధువులు

రేడియోలు యిప్పుడు కావాలన్నా దొరకవు'' అన్నాడు మురళి హెడ్ ఫోన్స్‌ని తలమీద వుంచుకుంటూ.

''నిజం చెప్పారు. నా వుద్దేశం కూడా అదే'' అన్నారు డాక్టరు గారు. రేడియో భాగాల్ని కాసేపు అటూ యిటూ సర్ది, నాబ్స్‌ని అటూ యిటూ తిప్పి, పట్టకారుతో రేడియో భాగాల్ని అక్కడా, యిక్కడా పట్టి చూసి, పరీక్ష చేసాడు మురళి. కాసేపటికి. ''దీనికి రెండు వాల్వులు పోయాయి. ఒక కండెన్సరూ, రెసిస్టర్లూ, వేరియబులు...'' అని మురళి ఏదో అనబోయాడు.

డాక్టరుగారు మధ్యలోనే అందుకొని ''అవన్నీమాకెందుకు? మీరంతా రేడియోను

కర్తవ్యం

మనమంతా
మౌనంగా ధ్వని లేని
        ఉక్కుపిడుగులా రాలాలి
మనమంతా
తీవ్రంగా కానరాని
        అగ్నిగుండంలా రగలాలి.
మనమంతా
ఐక్యంగా జారిపోని
క్రొత్తసూర్యుణ్ని తూర్పునే నిలబెట్టాలి
మనమంతా
వివరంగా
మరో లోకాన్ని మార్పుకై సృజించాలి.

—పి. మోహన్ రామ్‌ప్రసాద్

రిపేరుచేసి యివ్వటం. ఏమేం కావాలో మీరే చూసుకొంటారుగా! ఉజ్జాయింపుగా చెప్పండి. వింతవుతుందంటారు?'' అనడిగాడు.

''డెబ్బై అయిదు రూపాయలు కావచ్చు!'' అన్నాడు మురళి హెడ్ ఫోన్స్‌ని తీసేస్తూ.

పాలిపోయిన ముఖంతో ''అబ్బ, డెబ్బై అయిదే! ఐదో, పదో, పాతికో అవుతుందనుకున్నాను'' అన్నాడు డాక్టరు.

''అబ్బే, నేనేమీ ఎక్కువ చెప్పలేదండీ! వాల్వుల రేట్లు పెరిగిపోయాయి. కావాలంటే, మీకు రేటులాగు చూపిస్తాను—అదీ కాక, ఒక కండెన్సరు, ఒకవేరియబులు...'' డాక్టరు మధ్యలో అందుకున్నాడు. ''సర్లెండి! అవన్నీ మాకేం తెలుస్తాయి. మీరయితే యీ వూళ్లో ఖచ్చితంగా రిపేరు చేస్తారని అన్నారు. అందుకనే వెంటనే మీదగ్గరికి తీసుకొచ్చాము!''

''నేను రిపేరింగు ఛార్జెస్ ఏమీవెయ్యడం లేదు. ఇలా వేస్తాను, మీరు డాక్టర్లు... అందులో మా బంధువులూ అయిపోతిరి!'' అన్నాడు మురళి.

''అహా! అలాగేం అనుకోవద్దు. బాంధవ్యానికీ, దీనికి ఏం సంబంధం లేదు. మీరు న్యాయంగా అందరికీ ఎలా ఛార్జి చేస్తారో, నాకూ అలాగే చెయ్యండి!'' అన్నాడు డాక్టరు బింకంగా. తను బంధువైనందుకు తనకి కన్సెషన్ చూపించాలన్న మాట ఆయనకి కాస్త బాధాకరంగా వున్నట్టనిపించింది నాకు.

''ఛ, ఛ! అందరి సంగతి వేరు! మీ సంగతి వేరు. మీరు రేపు సాయంత్రం ఎవర్నన్నా పంపించండి! నేను సిద్ధంచేసి వుంచుతాను'' అన్నాడు మురళి

''ఇంకో గంటలో యివ్వడం అవదా?'' అనడిగాడు డాక్టరు. యిలాంటి వస్తువులు రిపేరర్ దగ్గర చాలా కాలం వదలడం ఎవ్వరికీ యిష్టముండదు... వాళ్లేనా పార్ట్సు మారుస్తారని భయం.

''సాధ్యంకాదుసార్! దీని వాల్వ్సు యీ వూళ్లో దొరకవు. హైదరాబాదు నుంచి తెప్పించాలి. దీనికి ఈక్వివెలెంట్ వాల్వ్సు వేసెయ్యాలి. మార్చి వేస్తే సరిగా పాడదు. యీరోజు మా తమ్ముడు రాత్రి బస్సుకు హైదరాబాదు వెళ్తున్నాడు. తెప్పించి రేపటికి రడీచేసి వుంచుతాను'' అన్నాడు మురళి.

డాక్టరు నిరాశగా మొహంపెట్టి ''సరే! రేపటికి సిద్ధం చేయండి! కుర్రాణ్ని పంపుతాను'' అని వెళ్లబోతూ ఆగి, ''చూడండి! కాస్త బాగా చెయ్యండి!'' అని యింకా ఏదో చెప్పబోయి, చెప్పలేక వెళ్లిపోయాడు. కారు కదిలి వెళ్లిపోయింది.

కారు వెళ్లిపోయాక మురళి ముసిముసిగా నవ్వుకుంటుంటే, ''ఏమిటా సంగతి'' అని అడిగాను.

''నీకు వింత చూడాలని వుంటే, ఇలా లోపలికిరా!'' అన్నాడు. నేను లోపలికి

వెళ్లాను. వాడు హెడ్ ఫోన్స్‌ను నాకు పెట్టి, రేడియో ఆన్ చేసి ట్యూన్ చేశాడు. రేడియో నిక్షేపంగా పలుకుతోంది. నేను ఆశ్చర్యపోయాను! 'ఇదేమిటా, యిదీ!'' అన్నాను వాడు చేసిన అన్యాయానికి అంతకన్నా మాటలు రాక

''మామ! లేకపోతే పెద్దమనిషి! యీ వూళ్లో ఏ షాపులో రిపేరింగ్ బాగా చేస్తారని అన్నీ ఆరాలూ తీసే వచ్చాడు. వస్తూ వస్తూ బాంధవ్యం ఒకటి మోసుకొచ్చాడు. ఈ రేడియో ఏమీ పాడుకాలేదు. వాల్వ్స్ కొంచెము లూజ్ అయ్యాయి. అంతే! అవి సరిచెయ్యగానే పాడుతోంది.'' అన్నాడు మురళి.

''మరి యిన్ని అబద్ధాలెందుకు? ఓ గంట రిపేరు చేసినట్లు చేసి, ఐదో, పదో లాక్కుంటే సరిపోయేదిగా, నీ కంత డబ్బు మీద ఆపేక్ష వుంటే!'' తిడుతున్న ధోరణిలో అన్నాను ''అలాగనకు! మనమో అరగంట రిపేరు చేసిస్తే, వాళ్లకి నచ్చదు, మళ్లీ ఏదో ట్రబుల్ అంటూ మాటి మాటికీ వస్తుంటారు. యిప్పుడయితే, కిక్కురుమనకుండా మనం అడిగినదంతా యిచ్చేసి, మనం చెప్పిన టైముకి రేడియోని పట్టుకుపోతారు వాళ్ళకి తృప్తి మిగుల్తుంది, మనకి లాభమూ మిగుల్తుంది!'' అన్నాడు.

''లాభం మాట సరే! పాపం మీ బంధువట కూడానూ! కాస్త కన్సెషన్ చూపవల్సిన కేసు!' అన్నాను నేను.

''వ్యాపారం వేరు! బాంధవ్యం వేరు!'' అన్నాడు మురళి. నాకేమనాలో తెలియలేదు.

★ ★ ★

ఒకరోజు నేను సుధాకరరావుగారి డిస్పెన్సరీలో కూర్చున్నాను. గుడివాడలో వున్న మా బంధువొకాయన ఈయనగురించి వ్రాశాడు. వాడు, ఈయన మంచి ఫ్రెండ్సట. ఆ పరిచయాన్ని పురస్కరించుకొని, ఆయన సంగతులు నన్ను కనుక్కొంటుండమని రాశాడు. నేను, ఆయనయోగక్షేమాలువిచారించకపోతే ఆయన బాధల్లోపడిపోతాడని కాదు. కాస్త పరిచయం చేసుకుంటే మంచిదని, నేనే ఆయన దగ్గరికెళ్లాను కొద్ది రోజుల్లోనే మంచి ఫ్రెండయ్యాడు, నాకు. అదీగాక, ఒక కోర్టు వ్యవహారంలో నాకు లాయరుతో సంప్రదించవలసిన అవసరం వచ్చింది. మంచి నోటీసు ఒకటి పకడ్బందీగా లాయరు ద్వారా పంపించవలసిన అవసరం ఏర్పడింది. సుధాకరరావు గారికి- వచ్చి కొద్ది రోజులే అయినా- లాయర్లలో మంచి పేరుంది. ఆయన ఇన్‌ఫ్లూయన్స్‌ని వుపయోగించుకొని ధర్మారావు అనే లాయరు దగ్గరి కెళ్లాలని నా సంకల్పం. ఫార్జి సంగతి ఎలాగున్నా, నా పని లొసుగులు లేకుండా నెరవేరుతుందని నా ఆశ. అసందర్భగానే ఆయన డిస్పెన్సరీకి వచ్చి, సంభాషణ ఎలా కదపాలో తెలియక కూర్చున్నాను ఆయన పేషంట్లని చూస్తూ, అటూ, యిటూ తిరుగుతూ, వుండుండి నాతో ఏదో ఒక మాట మాటాడుతూ వున్నాడు.

డిస్పెన్సరీ ముందు కారాగింది. అది మురళి మామూలుగా వాడే టాక్సీ. నాకు బాగా గుర్తే నూ కాసేపట్లో మురళి టాక్సీ లోంచి దిగి, వాళ్ల రెండో అమ్మాయిని నడిపించుకు టూ వచ్చాడు: ఆ అమ్మాయికి ఏమిటో నీరసం. ఈ మధ్య కొన్నాళ్ళుగా వొంట్లో బాగుండలేదు.

''ఏరా! ఏమిటి?'' అని నేను మురళిని పలకరించాను: మురళి నావంక చూసి నవ్వి, ''నమస్కారం... డాక్టరుగారూ!'' అన్నాడాయన వంక తిరిగి ఆయన అదోలా మొహం పెట్టి, ''మీరు... మిమ్మల్ని... ఎక్కడో...'' అన్నాడు. నేను కల్పించుకొని ''వీడు మురళి అండీ... మురళీ ఎలక్ట్రానిక్స్ షాపు వుంది చూడండి-'' అని చెప్పబోయాను.

మురళి, 'మీ రేడియో కూడా బాగు చేసి యిచ్చాను సార్!! ఆరోజునించి మళ్లీ మిమ్మల్ని కలుద్దామనే అనుకుంటున్నాను... కానీ, వెధవ వ్యాపారం, క్షణం తీరదు... కొన్నాళ్ళ క్రితం సోమేశ్వరరావు గారు ఉత్తరం కూడా రాశారు మీ గురించి' అన్నాడు:

సిరంజిలోకి మందు నింపుతూ, ''ఏ సోమేశ్వరరావు'' అనడిగాడు డాక్టరు గారు: నేను ఆశ్చర్యపోయాను; అతడెవరో నాకే బాగా గుర్తుంది. ఈయన మరచి పోయి వుంటాడా?

''అదే చీరాల సోమేశ్వరరావు గారు: ఆయన మాకు బంధువు కావాలి. మీకు కూడా...''

''ఓహో! ఆయనా? ఏమని వ్రాశారేమిటి?''

మురళి ఏదో చెప్పాడు. పేషంట్లని చూస్తూ, వాళ్ళకి మందులు రాసిస్తూ డాక్టరు గారు అప్పుడప్పుడు మురళి చెప్పిన మాటలు వింటున్నాడు. పేషంట్లంతా వెళ్లి పోయాక, ''ఏమిటి సంగతి? ఇలా వచ్చారు?'' అనడిగాడు డాక్టరు.

మురళి ''ఇది మా అమ్మాయండీ, కొద్ది రోజులుగ వీక్‌గా వుంటోంది. చాలామంది చేత మందిప్పిచ్చాము. నయం కాలేదు. మీ హస్తవాసి మంచిదని వూరంతా అనుకొంటున్నారు. మనవాళ్ళు యిలాంటి వాళ్ళుండగా వాళ్లని వదలి పెట్టి, యింకోరి దగ్గిరి కెళ్ళడ మెందుకని తీసుకొచ్చాను. మీదే భారం!'' అన్నాడు.

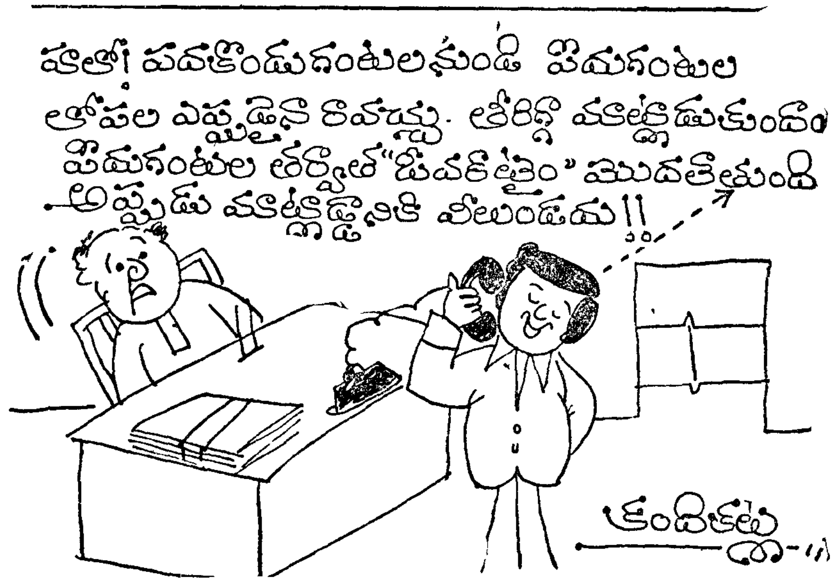

ధర్మపథం

జీవితంలో విజయసాధన

ప్రతి మానవుడూ తాను ఏ లోటూ లేకుండా సుఖంగా జీవించాలనీ, పేరు ప్రతిష్ఠలు సంపాదించాలనీ కోరుతూ ఉంటాడు. ఎక్కువ డబ్బు ఉన్నవాడే జీవితంలో సుఖపడతాడనీ, కీర్తి సంపాదించగలడనీ కొందరనుకోవచ్చు. కాని అలా అనుకోవడం పొరపాటు. లోకాన్ని బట్టి చూస్తే ధనానికీ, సుఖజీవితానికీ ఎక్కువ సంబంధం ఉన్నట్లు కానరాదు.

మానవుడు సంఘజీవి. ఇతరుల సహాయం లేకుండా తాను ఏ పనీ చెయ్యలేడు. ధన సంపాదనకు కూడా ఇతరుల సహాయం అవసరమే! ధనవంతుడు పెట్టుబడిని పెట్టి, పెద్ద పరిశ్రమలసంస్థలను నెలకొల్పి, అందులో ఎంతో మందికి పని కల్పించడం జరుగుతున్నది. యజమాని, తాను పోషకుడని, పనిచేసే వారు పోష్యులని భావిస్తూ, వారిని హీనంగా చూడడం, వారి కష్టసుఖాలను గమనించక పోవడం జరుగుతున్నది. పనిచేసే వాళ్ళు కూడా—తాము చెమట ఓడ్చి కష్టపడి తన యజమానికి ఎక్కువ ధనం సంపాదించి పెడుతున్నట్లు అనుకోవడం ఉన్నది. ఇలా పనివాళ్ళకు, యజమానులకు పరస్పరం అనుకూల్యం లేకపోవడం తరచు కానవస్తూ ఉంటుంది. సమ్మెలకు, కర్మాగారాలు మూతపడుటకు ఇదే దారితీస్తుంది. దీనివల్ల ఏ పక్షం వారికీ ప్రయోజనం లేదు తీరని నష్టం కూడా కలుగుతుంది

యజమాని, తానూ సామాన్యమానవుడననే తెలుసుకుని, పనివాళ్ళతో కలిసి తానూ పనిచేస్తూ ఉండాలి. పని సక్రమంగా జరగడంలో వారికి తోడ్పడాలి. అప్పుడు పనివారికి యజమానిపై గౌరవాభిమానాలు కలుగుతాయి. యజమానికి వారి కష్టసుఖాలు అర్థమై, వారికి తోడ్పడాలనే సంకల్పం కలుగుతుంది. ఈ పరస్పరావగాహనవల్ల పని సక్రమంగా సాగిపోతుంది. తగాదాలకు అవకాశం ఉండదు

కొందరికి ధనంలేక పోయినా తాము సంకల్పించిన కార్య సాధనలో విజయం పొందుతారు. అట్టి వారికి ఇతరుల సహాయం ఉండుటవలనే కార్యసిద్ధి కలుగుతుంది. తాము ఇతరులకు సహాయపడితేనే—తాము కోరకపోయినా ఇతరులసహాయం లభిస్తుంది.

ఇతరులకు సహాయపడుటకే నిరంతరం పాటుపడుతున్న ఒకవ్యక్తి కొందరి నిర్బంధం వల్ల ఎన్నికకు నిలిచాడు. అతని త్యాగాన్ని గురించే అందరికీ తెలుసును. వ్యక్తిని చాలా మంది ఎరుగరు. అతడు ఒకప్పుడు ప్రచార సభలో మాటలాడుతున్నప్పుడు ఆయన ఎవ్వరో ఎరుగని గ్రామస్థులు 'అయ్యా! మహాత్యాగమూర్తి, ప్రజాసేవకుడూ అయిన ఫలానా వారు ఎన్నికలకు నిలవగా, ఆయనకు తప్ప మరొకరికి మా వోటు ఎలా ఇస్తాం? ఆయనకే మా వోటు'' అని ధైర్యంగా చెప్పారు. ఆ వ్యక్తి తానే అయినందుకు ప్రజలకు తనపై ఉన్న ప్రగాఢ విశ్వాసానికి లోలోపలే సంతోషిస్తూ ''అయితే మీ ఇష్టం'' అని వేదిక దిగిపోయాడు. తర్వాత—అతడే తమ అభిమతవ్యక్తి అని తెలుసుకొని గ్రామస్థులు ఆశ్చర్య యారు!

బులుసు వేంకటరమణయ్య

బంధువులు

ఆయన పేషెంట్‌ని పరీక్షచేసి గంభీరంగా వచ్చి టేబిలు ముందు కూర్చున్నాడు. "అమ్మాయిని హాస్పిటల్లో చేర్పించండి. ఆపరేషన్ చెయ్యాల్సి రావచ్చు" అన్నాడు, కళ్ళజోడు తీసి బల్ల మీద ఉంచుతూ.

"ఆపరేషనా?" మురళి మొహం పాలిపోయింది

"పెద్దదేమీ కాదు! మైనర్ ఆపరేషనే. అన్ని పరీక్షలు చేశాకగాని నిర్ధారణగా చెప్పలేం. మీకు సుమారు ఐదు వందలు ఖర్చు కావచ్చు" అన్నాడు డాక్టరు

"ఐదు వందలా?..." బలహీనంగా అన్నాడు మురళి.

"అబ్బెబ్బె! అది నా శ్రమకయ్యే ఖర్చని అనుకోవద్దండి. మందులకే యింత ఖర్చవుతుంది. అన్ని పరీక్షలు చెయ్యాలి కదా!... పైగా, మీరు తెలిసిన వాళ్ళు బంధువులని కూడా అన్నారు... మీ దగ్గర నేనేం ఛార్జెస్ వసూలు చేయను" అన్నాడు డాక్టరు.

"అబ్బెబ్బె! అలాగేంవద్దు మీరు మామూలుగా ఎలా ఛార్జి చేస్తారో, ఆలాగే చెయ్యండి! నాకు మా అమ్మాయి ఆరోగ్యం ముఖ్యం" అన్నాడు మురళి.

"అలాగనుకోవద్దండి. ఇవి మామూలు ఖర్చులు. మీరే చూస్తారు చీటి రాసిస్తాను. అమ్మాయిని హాస్పిటల్లో అడ్మిట్ చెయ్యండి" అన్నాడు చీటీ రాస్తూ.

చీటీని తీసుకొని అమ్మాయి వెంటరాగా మురళి వెళ్ళిపోయాడు. "వస్తా!" అని నాతో కూడా చెప్పి వెళ్ళాడు.

అతడు వెళ్ళాక "అతడు మీ ఫ్రెండా?" అనడిగాడు డాక్టరు. "అవు" నన్నాను. "చూశారా! అతడి తెలివి!! ఈ అమ్మాయికి ఏ జబ్బూ లేదు. ప్యూబర్టీ టైంలో యిలాంటి బలహీనత మామూలు. ఏదో చిన్న వైద్యం చేస్తే సరిపోతుంది... కానీ, యిలాంటి వాళ్ళున్నారు చూశారూ! వీళ్ళకి మన వైద్యంమీద అపనమ్మకం. అందర్నీ అడిగాడట మంచి వైద్యుడెవడని. వస్తూ బంధువునంటూ చెప్పుకోవడం!! యిలాంటివాళ్ళ దగ్గర బాగా లాగితే తప్ప వాళ్ళకీ తృప్తి వుండదు, మనకీ లాభం వుండదు!" అన్నాడు

నేనేమీ అనలేక పోయాను. లాయరు ధర్మారావు గురించే ఆలోచిస్తున్నాను నేను. అకస్మాత్తుగా నాకు ఒక అయిడియా వచ్చింది డాక్టరుతో అన్నాను. "డాక్టరు గారూ! యీ ధర్మారావు గారు మాకు దూరపు బంధువు కావాలండీ! ఆ సంగతి ఆయనకు చెప్తుంటారా?" అనడిగాను.

డాక్టరు ఏదో ఆలోచిస్తున్న వాడల్లా నావేపు తిరిగి, "ఏమిటీ? అంటున్నారు?" అనడిగాడు.

"అహా! ఏం లేదులెండి, ఏదో చిన్న ధర్మ సందేహం వస్తేనూ!" అన్నాను.

"ధర్మసందేహా లెప్పుడొస్తాయంటే, మన ధర్మం ఏమిటో మనకి సరిగా అవగాహన లేనప్పుడే" అన్నాడాయన.

"అంతేలెండి!" అన్నాను నేను ధర్మారావును తలుచుకొంటూ.